ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

Αρχαία Ελληνική Ποίηση για την Σπάρτη: Πώς οι Σπαρτιάτες έβλεπαν τον εαυτόν τους και οι άλλοι Έλληνες τους Σπαρτιάτες

(Εκλογή και διόρθωση αποσπασμάτων)

1/ *σιῶν γ]ὰρ Αἶσα παντῶν*

χὼ Πόρος] γεραιτάτοι

(Αλκμάν, Fr. 3. 13-14 Calame, δική μου διόρθωση βασισμένη στον Ahrens (τῶν θιῶν γ]ὰρ), και στον Blass (καὶ Πόρος] γεραιτάτοι) και Zielinski (χὼ Πόρω] γεραιτάτοι)).

2/ *λεπτὰ δ᾽ ἀταρπός, νηλεὴς γ᾽ ἀνάγκα*

(Αλκμάν, Fr. 108 C., άλλαξα το δεύτερο *δ᾽* σε *γ᾽*)

3/ *οὐκ ἦς ἀνὴρ ἀγρεῖος οὐδέ*

σκαιὸς οὐδὲ παρ' ἀσόφοισιν

οὐδὲ Σεσσαλὸς γένος

Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν,

ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν

(Αλκμάν, Fr. 8 C., ο Αλκμάν για τον εαυτό του)

4/ *πολλάκι δ' ἐν κορυφαἰς ὀρέων, ὅκα*

σιοῖσι Fάδηι πολύφανος ἑορτά,

χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,

οἶά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,

χερσὶ λεόντιον ἐν γάλα σεῖσα

τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον

ἀργιφόεντα

(Αλκμάν, Fr. 125 C., γράφω *ἀργιφόεντα* με τον Edmonds. Τα χειρόγραφα έχουν *ἀργειφεονται* και *ἀργιφόντα*)

5/ *εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες*

πρώονές τε καὶ χαράδραι

ὕλα τ' ἑρπετὰ τ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα

σῆρες τ' ὀρεσκῷιοι καὶ γένος μελισσᾶν

καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσσι πορφυρέας ἁλός·

εὕδουσι δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων

(Αλκμάν, Fr. 159 C.)

6/ ***ταὶ Πεληάδες γὰρ ἆμιν***

Ὀρθίαι φᾶρος φεροίσαις

νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἅτε Σήριον

ἄστρον ἀϜηρομέναι μάχονται.

οὔτε γάρ τι πορφύρας

τόσσος κόρος ὥστ' ἀμύναι,

οὔτε ποικίλος δράκων

παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα

Λυδία, νεανίδων

ἰανογλεφάρων ἄγαλμα

οὐδὲ ται Ναννῶς κόμαι

ἀλλ' οὐδ' Ἀρέτα σιειδής,

οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλεησισήρα

ούδ' ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοῖσα φασεῖς·

Ἀσταφίς τε μοι γένοιτο

καὶ ποτιγλέποι Φίλυλλα

Δαμαρέτα τ' ἐρατά τε Ϝιανθεμίς·

ἀλλ' Ἀγησιχόρα με τείρει.

(Αλκμάν, Fr. 3. 60-77, *από* το Παρθένιον. Γράφω *Ὀρθίᾳι* (στην Ορθία Ἀρτεμη), με τον Bergk και Garzya (*Ϝορθίαι*), αντί *Ὀρθρίαι* (στην θεά του ξημερώματος, την Ηώ) που είναι η γραφή του παπύρου. Αλλά *ορθίαι* έχουν τα Σχόλια Α στην Ιλιάδα Α 13).

7/ ***κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι***

μακωνιᾶν ἄρτων ἐπιστεφοίσαι

λίνωι τε σασάμωι τε κὴν πελίχναις

παίδεσσι χρυσοκόλλας

(Αλκμάν Fr. 11 C. Γράφω *ἐπιστεφοίσαι,* όπως το κύριο χειρόγραφο A, και *παίδεσσι* με τον Schweighaeuser και τον Hiller, αντί του χειρογραφικού *πέδεστι).*

8/ ***ἤδη παρεξεῖ πυάνιόν τε πολτόν***

χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν

(Αλκμάν, Fr. 130 C.)

9/ ***σοίναις δὲ καὶ ἐν σιάσοισιν***

ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσι

πρέπει παιᾶνα κατάρχην

(Αλκμάν, Fr. 129 C.)

10/ ***Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα παῖς παίσδει***

ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἅ μή μοι σίγηις, τῶ κυπαιρίσκω

(Αλκμάν, Fr. 147 C.)

11/ ***ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκαταβόλον***

ἀειδέτω φρήν

(Τέρπανδρος, Fr. 2 Gostoli)

12/ *ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω*
τὸ καλῶς κισαρίσδην

(Αλκμάν, Fr 143 C.)

13/ *ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ Μῶσα λίγεια*
καὶ Δίκα εὐρυάγυια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων

(Τέρπανδρος, Fr. 3 G.)

14/ *ἔνθα βουλαὶ γερόντων*
καὶ νέων ἀνδρών ἀριστεύοισιν αἰχμαί,
και χοροὶ καὶ Μοῖσα και Ἀγλαΐα

(Πίνδαρος, Fr. 199 Maehler)

15/ *τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα*
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον,
τὴν δ' αὑτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῃ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμίη καὶ κακότης ἕπεται.

εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
γίγνεται οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὀπίσω γένεος,
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήισκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν ούκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς.
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαισ' ἐν χερσὶν ἔχοντα –
αἰσχρὰ τά γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν –
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
ἀνδράσι ἐν θνητοῖσιν ἰδεῖν ἐρατός τε γυναιξί
ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

(Τυρταίος, Fr. 6-7 Prato. Διορθώνω τον προτελευταίο στίχο ακολουθώντας το χειρογραφικό *θνητοῖσιν* και εγκαταλείποντας την αντικατάσταση του Reiske με το *θηητὸς*. Στο χειρόγραφο A έχει προστεθεί εκ των υστέρων πάνω από την γραμμή *μὲν*. Γράφω <*ἐν*> *θνητοῖσιν* με τον Scaliger, και *ἐρατός τε* με τους Brunck και

Francke, αντί του χειρογραφικού *ἐρατὸς δὲ.* – Παραλείπω με τον Brunck και άλλους δυο ακόλουθους στίχους που αποτελούν μεταγενέστερη προσθήκη).

16/ ***ἄγετ' ὦ Σπάρτας εὐάνδρου***

κοῦροι πατέρων πολιηтᾶν,

λαιᾶι μὲν ἴτυν προβάλεσθε,

δόρυ δ' εὐτόλμως πάλλοντες,

μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς,

οὐ γὰρ πάτριον Σπάρται.

(Αρχαίο Σπαρτιατικό Δημοτικό, Carmina Popularia, Fr. 10 (856) Page)

17/ ***ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι***

ποτὶ τὰν Ἄρεως κίνασιν.

(Αρχαίο Σπαρτιατικό Δημοτικό, Carmina Popularia, Fr. 11 (857) Page)

18/ ***καὶ τὸ] μὲν οὐ φατόν ἐστιν ἐ[φημέροις***

βρο]τῶν τεκέεσσι· σὲ δ'αὖ

οὐρανόθεν καταδέρκεται ἀ[έλιος

ὄν]τα κάλλιστον ἐπιχθονίων

ἀθανάτ]οις ἐναλ[ί]γκιον εἶδο[ς,

οὐδ' ὤ]ς ἄλλος οὑτῶς [ἐρατὸν ἄνθος ἥβης ἔχει,

οὔτ' ἀν Ἰάονας οὔτ' [ἀν Ἀχαιούς,

οὐδ' οἵ κ]υδιάνειραν αἰὲν

Λακ]εδαίμονα ναίο[υσιν αγλαόγυιοι κοῦροι

τερπόμενοι κούφο]ις τε χοροῖς ἵππο[ισί τε ὠκυθόοις,

χαίρουσι τε περ]ᾶν βαθὺν Εὐ-

ρώταν, περ]ὶ τ' ἀμφὶ τε θαῦμα [ἰδέσθαι

μαλακοὶ τε λειμῶνες καὶ] ἄλσεα λαχνάεντα ἐλ[ατᾶν

παρ' ἀρούρας χρυσέας εὐανθεῖς τε κά]πους·

ἔνθα παλαι]μοσύναι τε καὶ δρόμωι

ἰσχύν τε καὶ ταχ]υτᾶτ' ές ἀγῶν' ἐπασ[κοῦσι

κυδίμω]ν πατέρων ἰδήρα[τοι παῖδες,

θάλλει δ' αἰχμὰ τε νέων εὐά]νιος

καὶ βουλὴ γερόντων μέλει] γε θεῶν παρ', ἔστι δὲ[παρέστιος

ὁμόνοιαν] ἑσσαμένα Θέμις κα[ὶ Μοῦσα μελίρρυτος

< *καὶ Χάριτες ἁπαλόχροι Φαεννὼ τε Κλήτα τε*>.

(Ίβυκος, Fr. 282A, 22-43 Campbell. Δική μου δοκιμαστική νοηματική αποκατάσταση των σημειουμένων ελλειπόντων για την συνέχεια της απαγγελίας).

19/ *ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων*

θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

ὅ και βαρειᾶν νόσων

ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,

πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,

ἀπόλεμον ἀγαγών

ἐς πραπίδας εὐνομίαν,

μυχόν τ' ἀμφέπει

μαντεῖον·

τῷ καὶ Λακεδαίμονι

ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέῳ Πύλῳ

ἔνασσεν ἀλκάεντας Ἡρακλέος

ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμὸν γαρύει

ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

ὅθεν γεγενναμένοι

ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι,

ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ Μοῖρά τις ἄγεν·

πολύθυτον ἔρανον

ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,

Ἄπολλον, τεᾷ,

Καρνεῖε,

ἐν δαιτὶ σεβίζομεν

Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν

(Πίνδαρος, Πυθιονίκαι, V, 60-81)

20/ *τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,*

καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεόν

εὔφρανας; ἦρα χαλκοκρότου πάρεδρον

Δημάτερος ἄνικ' εὐρυχαίταν

ἄντειλας Διόνυσον; ἤ χρυσῷ μεσονύκτιον νείφοντα δεξαμένα

τὸν φέρτατον θεῶν,

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις

σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;

ἤ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;

ἤ ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;

ἤ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἤ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς

ἄμπεμψας ὀρφανόν

μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;

ἤ Δωρίδ' ἀποικίαν οὕνεκεν ὀρθῷ

ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ

Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας

Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασιν Πυθίοις;

ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ

εὕδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον

κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

κώμαζ' ἔπειτεν ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ

καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ

νίκαν παγκρατίου, σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν

οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοίσαις,

…

(Πίνδαρος, Ισθμιονίκαι, VII, 1-19)

21/ *ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ*

φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ

Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ Παμφύλου

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι

ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ

Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι

Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι

γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

…

λίσσομαι νεῦσον, Κρονίων, ἥμερον

ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ, ναυ-

σίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν πρὸ Κύμας,

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,

ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅ σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἡλικίαν,

Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλείας. ἀρέομαι

πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν

μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἄρα τᾶν πρὸ Κιθαιρῶνος μαχᾶν,
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δεινομένεος τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

(Πίνδαρος, *Πυθιονίκαι*, I, 60-66 71-80b)

22/ *οἵ δὲ τροπαῖα στησάμενοι Διός*
ἁγνότατον τέμενος, Παιᾶν'
ἐκελάδησαν ἰήιον
ἄνακτα, σύμμετροι δ' ἐπε-
κτύπεον ποδῶν
ὑψικρότοις χορείαις.
ἀλλ' ὦ χρυσοκίθαριν ἀέ-
ξων Μοῦσαν νεοτευχῆ,
ἐμοῖς ἔλθ' ἐπίκουρος ὕ-
μνοισ ἰήιε Παιάν·
ὁ γὰρ μ' εὐγενέτας μακραί-
ων Σπάρτας μέγας ἁγεμὼν
βρύων ἄνθεσιν ἥβας
δονεῖ λαὸς ἐπιφλέγων
ἐλᾶι τ' αἴθωνι μώμωι,
ὅτι παλαιοτέραν νέοις

ὕμνοις Μοῦσαν ἀτιμῶ·
ἐγὼ δ' οὔτε νέον τιν' οὔ-
τε γεραὸν οὔτ' ἰσήβαν
εἴργω τῶνδ' ἑκὰς ὕμνων·
τοὺς δὲ μουσοπαλαιολύ-
μας, τούτους δ' ἀπερύκω,
λωβητῆρας ἀοιδᾶν,
κηρύκων λιγυμακροφώ-
νων τείνοντας ἰυγάς.
πρῶτος ποικιλόμουσον Ὀρ-
φεὺς χέλυν ἐτέκνωσεν
υἱὸς Καλλιόπας κόρας Διός
Πιερίαθεν·
Τέρπανδρος δ' ἐπὶ τῶι δέκα
ζεῦξε Μοῦσαν ἐν ὠιδαῖς·
Λέσβος δ' Αἰολία νιν Ἀν-
τίσσαι γείνατο κλεινόν·
νῦν δὲ Τιμόθεος μέτροις
ρυθμοῖς τ' ἐνδεκακρουμάτοις
κίθαριν ἐξανατέλλει,
θησαυρὸν πολύυμνον οἴ-
ξας Μουσᾶν θαλαμευτόν·
Μίλητος δὲ πόλις νιν ἁ
Θρέψασ' ἁ δυωδεκατείχεος

λαοῦ πρωτέος ἐξ Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἑκαταβόλε Πύθι' ἁγνὰν

ἔλθοις τάνδε πόλιν σὺν ὄλβῳ,

πέμπων ἀπήμονι λαῶι

τῶιδ' εἰρήναν θάλλουσαν εὐνομίαι.

(Τιμόθεος, Πέρσαι, 196-240. Γράφω <*χέλ*>*υν* στο 222 με τον Wilamowitz, *κόρας Διός* στο 223 και *Πιερίαθεν* στο 224 με τον Page)

23/ *Λάκων ὁ τέττιξ εὔτυκος ἐς χορόν*

(Πρατίνας Fr. 2 (709) Page)

24/ *εἰκόνα ἑὰν ἀνέθηκεν ἐπ' ἔργωι τῶιδε ὅτε νικῶν*

ναυσὶ θοαῖς πέρσεν Κεκροπιδῶν δύναμιν

Λύσανδρος, Λακεδαίμονα ἀπόρθητον στεφανώσας

Ἑλλάδος ἀκρόπολιν, καλλίχορον πατρίδα.

ἐχσάμου ἀμφιρύτου τεῦξε ἐλεγεῖον Ἴων.

(Ίων, επίγραμμα για τον Λύσανδρο. R. Meiggs – D. Lewis, A Selection of Greek Historical Inscriptions, No. 95c)

25/ *ὅρμαον*

τῷ κυρσανίῳ, ὦ Μναμοῦνα,

τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις

οἶδεν ἁμὲ τὼς τ' Ἀσαναίως,

ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ

πρώκροον σιοείκελοι

ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδως τ' ἐνίκων·

ἁμὲ δ' αὖ Λεωνίδας

ἆγεν ᾇπερ τὼς κάπρως

θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα·

πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,

πολὺς δ' ἁμᾶ καττοῖν σκελοῖν ἵετο.

ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως

τᾶς ψάμμω τοὶ Πέρσαι.

Ἀγροτέρα σηροκτόνε

μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,

ποττὰς σπονδὰς,

ὡς συνέχῃς πολὺν ἁμὲ χρόνον.

νῦν δ' αὖ φιλία τ' αἰὲς ἔμπεδος εἴη

ταῖς συνθήκαις,

καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων παυσαίμεθα.

ὢ δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὢ κυναγὲ παρσένε.

*

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα

Μῶα μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν

κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν

καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,

Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,

τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

ὢ εἶα μάλ' ἔμβη,

ὦ εἶα, κῶφα πάλλων,

ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες,

τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι

καὶ ποδῶν κτύπος,

ᾇ δὲ πῶλοι ταὶ κόραι

πὰρ τὸν Εὐρώταν

ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν

ἀγκονίωαι,

ταὶ δὲ κόμαι σείονθ' ᾇπερ Βακχᾶν

θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.

ἁγῆται δ' ἁ Λατοῦς παῖς ἁγνὰ

χοραγὸς εὐπρεπής.

ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε χερὶ ποδοῖν τε πάδη

ᾇ τις ἔλαφος,

κρότον δ' ἁμᾶ ποίη χορωφελήταν,

καὶ τὰν σιὰν αὖ τὰν κρατίσταν χαλκίοικον ὕμνη

τὰν πάμμαχον.

(Αριστοφάνης, Λυσιστράτη, 1247-1271 και 1297-1321. – Στον στίχο 1248 γράφω *τῷ κυρσανίῳ* με τα Σχόλια (ερμηνεύουν *τῷ ἐφήβῳ*), και τον Bergler, αντί της συνήθους μεταβολής του χειρογραφικού *τὼς κυρσανίως* σε *τοῖς κυρσανίοις*. Ο ενικός (όπως *ἁμὲ* 1250 και 1254) αντί πάντων).

23 Αυγούστου 2020